

ИВАЙЛО Г. ИВАНОВ
ПЪТИЩА НАЗАД

chitanka.info

Късно вечерта Питър спря колата пред сградата на „Соник ейч енд софт“.

Не я заключи, просто излезе и без да бърза, с обичайната си спокойна походка се отпрати към входа.

Небрежно премина покрай портиера, отвърщайки с разсеяна усмивка на вечното му „Добър вечер, господин Бенкс!“ После прокара картата си през процепа на пропускателното устройство. На екрана засия снимката му, а под нея машината изписа „Питър Бенкс — Изпълнителен директор“.

Портиерът — млад афроамериканец, който никога не сваляше усмивката си — бе свикнал, че началството често идва, а понякога даже заседава в извънработно време, така че късното посещение на големия шеф не му направи впечатление. Разбира се, ако го бе проследил с поглед, сигурно много щеше да се учуди на факта, че Бенкс подминава асансьора и свива надясно по коридора — към мраморното стълбище.

Но на портиерите не им е работа да знаят къде ходят началниците — затова така и нищо не разбра.

Ето я! Стълбата...

Питър погледна нагоре към десететажната ѝ безкрайност и в паметта му хаотично забушуваха спомените.

„Соник ейч енд софт“ бе една от водещите компании за производство на специализиран хардуер и софтуерни продукти за него. Само няколко месеца след дипломирането си като икономист бе кандидатствал за работа в централния и офис. И бе одобрен.

Там персоналът бе разположен по старшинство по етажите: Първи етаж — стажанти, втори етаж — мениджъри IV степен, пети — мениджъри I степен, шести — супервайзори, седми — координатори, осми — началници на направления, девети — съвет на директорите. На всеки следващ етаж кабинетите ставаха все по-малко и все по-широки.

Целият десети етаж беше един огромен кабинет.

Неговият.

Стълбата... Той я бе извървял до последното стъпало.

Щом в „Соник ейч енд софт“ повишаха някого, той по традиция не използваше асансьора, когато за пръв път отиваше до новото си работно място — правеше го по стълбата. С редки изключения това

обикновено ставаше рано сутринта. Тогава колегите излизаха и се нареждаха на перилата. Всички — до един. От току-що назначения стажант до изпълнителния директор. Лееше се шампанско, ехтяха поздравления. И човекът се радваше — в този ден всички погледи бяха отправени към него, чувстваше се силен, успял, победил... Денят на повишението в „Соник ейч енд софт“ беше незабравим! Това беше твоят, само твоят звезден ден!

Питър помнеше тези свои дни. Помнеше всеки от тях — всеки миг на тържество.

И със сподавена въздишка той сложи крак на първото стъпало.

* * *

Работеше на първия етаж, когато се запозна с Беата. Стори му се, че само като си спомни за нея, сякаш слънце озари спомените му. Тогава беше неопитен, но перспективен и пълен с надежди стажант с буйна коса и искрящ като младо вино поглед. Мадамите му се сваляха като вестници. Беата бе дребничка, фина румънка с виещи се кестеняви коси и големи зелени очи, която работеше в кафенето, където Питър обикновено закусваше. Може би му направи впечатление именно с това, че никога не му обръщаше повече внимание, отколкото ѝ позволяваха задълженията на сервитьорка. Така че се наложи той да направи първата крачка. Беше ѝ подарил цветя. Точно така — подари. Не ги изпрати, както правеха големите донжуановци. Просто така... А след това се заредиха първата среща, първата дискотека, първата целувка, първата дива нощ — всъщност беше един късен съботен следобед, после всичко това стана ежедневие, после наеха квартира заедно, заедно планираха бъдещето, заедно преминаха пътя към олтара, а на изхода гръмна Менделсон... ехе-е-е-е — надянахме прангите!

После слънцето не залезе...

Животът потече като мед. Питър получи всичко, за което можеше да мечтае един млад човек. Имаше престижна и перспективна работа, а до него беше Беата — жена от онзи вид, за който по-рано бе сигурен, че съществува само в любовните романи. Скромна и тиха в живота, нежна и грижовна съпруга, необузdana и огнена в прегръдките му...

Този първи етаж бе именно етажът на неговото щастие. Тук спяха най-красивите му спомени, най-щастливите му мигове!

Питър се опомни на първото стъпало от втория.

Някои казват, че слънцето светело най-ярко преди залез. А той дойде някъде тук.

Настъпи внезапно — неочакван, черен и страшен.

Скоро след първия си незабравим ден в офиса, когато за пръв път персоналът го изпрати по стълбата до втория етаж, дойде още един незабравим ден. Не толкова тържествен, но много, много щастлив!

В онази неделна вечер Беата изхвъркна гола от банята с възторжен вик:

— Пит! Пит, погледни!

Гола и треперееща от вълнение, тя седна на канапето до него и показва мъничката пластмасова касетка, която държеше в ръка:

— Ето тази чертичка показва, че тестът е валиден — зачурулика възбудено — а тази — другата... Тя е нашето...

Той успя само да извика:

— Бет!... — и я пое в ръце, неспособен да каже каквото и да било.

После се любиха дълго и страстно, а идещите през прозореца лунни лъчи сякаш благославяха телата им.

Питър затвори очи.

Спомни си миговете, в които заедно гледаха на екрана у гинеколога как бебето мърда. В ушите му сякаш отново прозвуча тупкането на мъничкото сърчице. Какво чудо е това — животът!

Спомни си вечерите, когато бе полагал длан върху растящия корем на Беата, за да почувства упоението от онова ритане там, вътре.

После всичко това се завихри пред очите му и се стигна до оня кошмарен ден, в който бе изскочил на улицата, размахал юмруци към небето, ревящ проклетия към Бога. И отново се пренесе в коридора на клиниката. Там — в кабинета — се раждаше дъщеря му, а лекарите и сестрите изведнъж като че ли полудяха, защураха се насам-натам, крещейки нещо за кръвоизлив, спешно кръвопреливане и така нататък...

Някакъв човек в бяла престилка се появи на вратата, а думите му едва-едва стигаха до съзнанието на Питър:

— Дъщеричка... добре... здрава... красива... съжаление... жена ви... загуба... кръв... много зле... борим се... но едва ли...

Изблъска го и нахлу в родилното. А там — на оплескания с кръв креват лежеше тя — любовта на живота му... Една уморена усмивка се помъчи да изплува върху бледите ѝ като хоросан страни, когато посочи с помътнял поглед към малкия, шаващ пакет до нея:

— Пази я — успя да прошепне Беата — Пази я...

И слънцето залезе.

* * *

В живота му изгря мъничка звездичка. Джили. Звездичката, която неговата Бет го закле да пази.

* * *

И през целия си живот той я бе наричал именно така — „Звездичке!“. Бе с нея, когато тя каза първата си дума: „Мама“. А той проля първата си сълза от оня момент, в който върху Беата валяха буците пръст.

Беше до Джили, когато тя направи първата си крачка. Неуверена, като всички първи стъпки, но нейна.

Беше наел детегледачка, но понякога взимаше Джили със себе си в службата. Тогава казваше, че е малката помощница на татко. Колегите му възприемаха това с разбиране, усмихваха ѝ се, черпеха я с шоколади и много ѝ се радваха. А тя обичаше да сяде в скута на татко си, докато той работеше на компютъра, с непоклатимото самочувствие на безценен помощник.

Дори когато го повишиха отново, той се изкачи по стълбата, хванал Джили за ръчичка. Тогава тя бе на три години и — разбира се — ужасно много се гордееше с татко. Естествено, беше абсолютно сигурна, че именно заради нейното съдействие сега той, под такива аплодисменти, се изкачва до следващия етаж!

Третият...

Именно на този етаж Питър за пръв път чу за „Пътища назад“. По-точно — за планирането на неговата разработка. Тогава не му обърна внимание — пък и не му беше работа. Засега съветът на директорите обмисляше дали да се захванат с него. Говореше се само, че бил някакъв изключително амбициозен проект с хуманна насоченост, който Компанията евентуално щяла да разработва съвместно с Института по бионика.

Неговата звездичка растеше, смееше се и радваше душата на татко. Заедно играеха, ходеха в парка, на излети в гората... Всеки път, когато Питър я поглеждаше, сякаш виждаше в нея своята Беата.

Седмият етаж бе повратната точка. Който се изкачи дотам и не падне до месец-два, значи е спечелил доверието на Компанията! Тогава за него имаше две възможности: или завинаги да си остане координатор, или да докаже себе си над всички останали там — да демонстрира такава воля, амбиция и способности, че изпълнителният директор да го вземе във висшия ешелон на управленските кадри.

Джили беше на тринайсет, когато той се изкачи до седмия етаж. Това беше времето на първите тайни дневници, първите SMS-и, подписани с момчешки имена, първите смущаващи въпроси... и първите червени лампички в паметта на Питър:

— Пази я!...

Опази я от ранни нечистоплътни авантюри — понякога бащите могат да бъдат по-ревниви дори от съпрузите. Направи го по трудния начин — не само като баща, а и като някакъв малко по-възрастен и по-умен приятел: без нищо да ѝ забранява, без нищо да ѝ заповядва и без в нищо да я ограничава. Успя да намери общ език с нея по всеки от „онези“ въпроси и нито една от темите по тях не беше табу. Провокира я да мисли сама, сама да взема решения и да прави собствен избор.

По същия начин я опази и от по-голямата заплаха — тази на наркотиците.

А в почивните дни ходеха за риба.

Като координатор Питър научи повече за „Пътища назад“. Честно казано, той го беше забравил — просто бе дочул между колегите да го споменават.

Разработвал се. Вече осма година.

И краят му все още не се виждал.

Всъщност именно това привлече интереса му: Компанията се занимаваше с много проекти — и самостоятелно, и съвместно с някой друг — но нито един от тях не бе отнел толкова време.

Ровейки се в достъпната за нивото си информация, Питър узна, че преди няколко години в проекта се е включил още един участник — Катедрата по неврология и неврохирургия в Медицинския университет.

Бавно сглобявайки частите от пъзела, пред очите му се разкри величествена картина: проектът бе нещо неவிждано! Насочеността му бе изключително хуманна — „Пътища назад“ бе предназначен за облекчаване на страданията на неизлечимо болни хора. За заместване на реалната действителност, в която гаснеха, с виртуална. Но не обикновените визуални 3D симулации в интернет или компютърните игри, а индивидуален и абсолютно неразличим от реалността свят, поддържан с хипноза.

На този свят над двеста милиона неизлечимо болни нещастници стискаха душа между зъбите — и ако съвременната медицина не беше в състояние да им предложи ефективно лечение, то „Пътища назад“ се опитваше да им осигури един, макар и не съвсем истински, но все пак много по-хубав живот до края. Живот, в който щяха да са здрави и щастливи!

Защо ли обаче се бяха спрели тъкмо на името „Пътища назад“? Това Питър така и не успя да разбере на седмия етаж.

* * *

Научи го на деветия. След пет години.

Защото година и половина, след като го назначиха в Съвета на директорите, в един слънчев ден на бюрото му кацна дебела папка с документи, обяснителни записки и видеоматериали, върху която с големи букви пишеше „Пътища назад“ — за одобрение.

А неговата малка звездичка вече беше голямото момиче на татко. Толкова приличаше на майка си с тези стегнати в опашка коси и весел зелен поглед! Отдавна вече не ходеха за риба през уикендите. Джили постепенно започваше да живее собствения си живот. Пълнен с нови за

нея приключения и емоции и... момчета! Господи — момчета! Питър се стараеше да си остане предишният добър татко, но точно в тази много трудна възраст (то коя ли от възрастите не е такава?) пролича колко добре я е научил да бъде самостоятелна. Беше я научил да си съставя мнение, да прави избор и да го отстоява — дори пред баща си! Все пак — за щастие, бе достатъчно разумна, за да знае за рисковете от ранно забременяване, дебнещите зарази и не на последно място — от човешката неискреност и лекомислие. Джили много добре си даваше сметка, че ѝ предстои дипломиране, университет, кариера... А мъже — много!

През тези години той бе имал връзки с много жени, но нито една емоционална. Всички бяха на ниво спасение от самота и обикновено се ограничаваха само до секса: все пак тялото си искаше своето. Душата му обаче принадлежеше на Бет. Защото човек има само една любов в живота си. Неговата се казваше Беата.

Никога не допусна до Джили, която и да е от другите — само тя му бе останала от Бет.

Питър бе започнал все по-често да се застоява пред огледалото в банята, което с някаква садистична жестокост отразяваше прошарената му, оредяваща коса и неумолимите бръчки по лицето.

В такива минути до слуха му достигаше шумът на живот в къщата. Джили... Или подреждаше стаята си, или слушаше музика. Или и двете едновременно. Но този дом скоро щеше да опустее. Не беше далеч денят, в който неговата звездичка щеше да разпери криле и да излети завинаги оттук, да поеме по собствения си път.

... за да го остави в сивия полумрак на самотата му. Там, където пепелта на годините бе покрила тлеещите му спомени за онова, другото време, пълно с щастие и надежда. Където Беата се усмихваше, притихнала в прегръдките му. Където всяка минута бе озарена от слънчеви лъчи.

... които сега никого не можеха да стоплят.

„Пътища назад“.

Отваряйки папката, четейки материалите и преглеждайки записите, Питър най-сетне разбра защо проектът се нарича така. И защо е толкова уникален и амбициозен!

„Пътища назад“ бе проект за това как болният да живее под поддържана изкуствено хипнотична кома истинския си живот.

Подобни проекти имаше много, Компанията дори бе работила по някои от тях: виртуален туризъм, самолетни и космически тренажори, хипнофилми, игри... Всеки от тях обаче или пренасяше потребителя в измислен свят от виртуалната реалност, или даваше онези възприятия, които клиентът искаше да получи, вече имайки някаква представа какви биха били те.

„Пътища назад“ бе нещо съвсем различно! Паметта на пациента се сканира и той лично избира някой действителен, реален момент от живота си и програмата стартира оттам. Пациентът ляга в хипнотична кома и отново изживява живота си насън, започвайки от избрания момент в него. Разбира се, ако човекът вече е в кома, избора правят близките му или лекуващият лекар — след сканирането на паметта. А хипнотичната кома се поддържа от специалните хардуерни устройства, плод на разработките на Компанията, Института по бионика и Катедрата по неврохирургия. Виж, софтуерът, естествено, бе изработен само от „Соник ейч енд софт“. Тази хипнотична кома бе необходима, за да прекъсне всякаква връзка на болния с реалната действителност — той не чува гласовете на хората около него, не вижда къде се намира и не изпитва нито болка, нито глад, нито жажда — само онова, което иска програмата.

Към главата на пациента се прикрепяше миниатюрен адаптер. Така го бяха нарекли. В действителност по-правилно би било да се нарече „импулсен трансформатор“. Тъкмо това бе онази платка, която отне най-много време на създателите си и заради която именно Компанията бе принудена да повика на помощ биониците и неврохирурзите. Адаптерът осъществяваше връзката между компютъра и човешкия мозък, поддържаше хипнотичната кома и трансформираше електронните импулси от машината пак в електронни, но мозъчни.

Дже скенерът на паметта не бе толкова сложен — да не говорим, че подобни скенери, макар и не с такова предназначение, съществуваха от доста време.

Всичко останало бе въпрос на софтуер, а „Соник ейч енд софт“ нямаше равна на себе си в тази област.

„Пътища назад“ генерираше положителни възприятия и емоции, напълно идентични с реалните — и безнадеждно болният умираше

щастлив... Без свързаните с болестта си трагедии — просто така — щастлив.

„Изключително хуманен проект!“ — мислеше си Питър, докато разглеждаше папката.

При вида на доброволците, приели да изпитат на себе си програмата, той сбърчи нос. Бяха на венозно хранене и командно дишане — гледката не беше много приятна, но ако се съди по записите от мозъчните скенери — всички до един се чувстваха добре във внушения си живот и бяха в прекрасно настроение.

Разгледа обяснителните записки — да, доброволците наистина бяха тъкмо от категорията, за която бе предназначен „Пътища назад“. Нелечимо болни без надежда за оцеляване. Е, какво пък!

Но на една от последните страници му направи впечатление, че човешкият мозък не може да издържа дълго на изкуствената хипноза и за шест-седем месеца пациентът умира.

Това вече го накара да се замисли! Значи ли, че „Пътища назад“ бе просто начин за евтаназия?

Не — бяха го поправили колегите. Начин за облекчаване на страданията за продължителен период от време. Криогенезата предлага удължаване на живота, но е достъпна само за много богати хора — колцина могат да си я позволят? Докато „Пътища назад“ бе далеч по-евтино и хуманно решение.

И той подписа: „Да!“

После бе помислил малко и бе добавил:

„С особено мнение!“

Особеното си мнение написа и предаде на Съвета отделно. То включваше само възражения относно общите неща с евтаназията. По онова време Питър изобщо не бе в състояние да си представи какво можеше да причини „Пътища назад“.

И го причини!

Питър винаги се бе старал да не носи в къщи служебните си проблеми. А и защо да натоварва излишно малката си Джили?

Не след дълго стартираха продажбите на „Пътища назад“. Светът бе изумен от постижението — но реакциите бяха от възторжено „За“ до яростно „Против“. Едни говореха, че и сами биха предпочели такъв

край, ако не дай си Боже, им се наложи да избират. Други твърдяха, че докато човек е жив, винаги има надежда. Завихриха се дебати, избухнаха спорове, имаше и организирани протести — дори и пред офиса на „Соник ейч енд софт“. Но както и да е — продажбите вървяха и направените инвестиции бързо се възвърнаха неколккратно. Вече почти всяка клиника в Европа, Северна Америка, Бразилия, Япония и къде ли още не, бе закупила поне две устройства, когато дойде още един незабравим ден.

„Соник ейч енд софт“ съществуваше от близо шестдесет години, за това време в централния и офис бяха работили над двадесет хиляди души — но само шест от тях бяха стигали до последния етаж.

Питър Бенкс стана седмият.

В този ден акционерите единодушно му бяха гласували най-висше доверие!

Общото събрание бе приключило към обяд, така че за Питър не беше задължително да чака до утре сутрин, за да спази традицията напълно.

Всички се бяха наредили до перилата, за да поздравят новия си шеф. Шампанско, аплодисменти, пожелания... Да: усещането, че си стигнал върха, наистина е незабравимо! Особено когато изкачиш стълбата и се обърнеш назад, за да срещнеш погледите на останалите под теб, да чуеш ръкоплясканията им... Ах, Бет! Къде си, Бет, да ме погледнеш!

У дома го чакаше неговата звездичка. Джили бе приготвила празнична вечеря и още от вратата се хвърли на врата му. Надали днес на света имаше дъщеря, която да се гордее повече с татко си!...

След близо година на този пост, до Питър достигна неприятна новина: оказа се, че „Пътища назад“ е излязло извън рамките на клиниките!

След поредната модификация цената на устройствата и програмните продукти бе паднала значително. Това бе накарало мнозина възрастни хора от старчески домове да избера да ускорят края си с „Пътища назад“. Иначе не особено болни, те бяха решили вместо неизвестно колко дълго още да търпят тежестта на нерадостната си старост, да поживеят още няколко месеца — но по

начина, който да могат да си изберат. И да се върнат назад — поне за малко!

Питър моментално свика Съвета на директорите на спешно заседание.

Решението беше, че няма нищо за решаване. Наистина двама от колегите му подкрепиха неговата позиция: че това е неморално и че трябва да се вземат някакви мерки срещу безконтролната употреба на „Пътища назад“. Мнозинството обаче изрази мнение, че това е доброволен избор на пълнолетни граждани и никой няма моралното право да им се бърка. А и те вече не бяха в активна възраст.

Скоро и това се промени: „Пътища назад“ започна да се използва и от по-млади хора. Отначало бяха предимно инвалиди, но после достъпното хипнотично щастие привлече и много разочаровани от живота си хора на средна възраст, банкрутирали нещастници, изоставени разбити сърца... Милиони здрави хора доброволно избираха „Пътища назад“, за да избягат от собствената си безнадеждност. Десетки хиляди общезития, кооперации и даже най-обикновени гаражи набързо се преоборудваха на клиники, където се предлагаше една-единствена услуга — „Пътища назад“. Хората умираха щастливи, а леглата се почистваха набързо, за да посрещнат следващите.

Питър би тревога: това трябва да престане! И Съветът на директорите заседава повече от шест часа.

Той бе потрудил да извади от архива същата онази папка, която някога бе заварил на бюрото си:

— Виждате ли! — размаха листа с особеното мнение — Евтаназия! Чисто и просто евтаназия! Вече не само за nelечимо болни. Евтаназия за болни от старост! Евтаназия за социално болни! Евтаназия за емоционални проблеми! Евтаназия — против малодушие, обида, страх... Всички войни от сто години насам са взели по-малко жертви от „Пътища назад“! Да спрем това!

Питър говори повече от тридесет минути и се постара да вложи всичките си умения и емоции, за да убеди Съвета, че Компанията трябва да предприеме спешни мерки за ограничаване ползването на продукта, да се обърне към Конгреса, Министерския съвет, даже към Президента, но „Пътища назад“ да се върне към първоначалното си предназначение.

След дълги разисквания Съветът на директорите реши, че такива мерки не са необходими — и досега се водят войни, но това не е накарало никой производител на оръжие да ограничава каквото и да било. Използването на „Пътища назад“ е и си остава доброволен, самостоятелен избор на пълнолетни хора. Компанията не може да забрани на никого да се самоубие, но ако някой се реши на такава стъпка — много по-добре е да го направи, като преживее последните си месеци като щастлив човек, вместо да си пръска черепа с пистолет или да ляга на релсите.

Ето тогава на Питър му се дощя веднага да хвърли оставката си на масата: „Аз ли, идиоти такива, не познавам смъртта!“

Глупак! Защо не го направи?...

Няколко седмици по-късно Джили доведе у дома висок младеж с големи черни очи и приятно изражение.

— Татко, запознай се, това е Ноа! — представи го кратко тя с известно неудобство.

Питър слушаше и не вярваше — срещали се от няколко месеца. Живеел в Олбани, но често пътувал. Бил астронавт-инструктор. Тъй като тя имала повече свободно време, той й се обаждал къде го пращат и тя хващала първия възможен самолет. Обяснения, обяснения... Но защо ли на Питър през цялото време му се струваше, че главното предстои?

После около масата тя най-сетне изплю камъчето:

— Ние... Ние ще се женим... до месец-два.

Хубава новина! Ех, Джили! Момичето му... Звездичката му! А може би самотата на стария баща няма да е толкова жестока? Нали ще има внуци! Животът си иска своето, нали?

Но Джили продължи:

— Той е одобрен за първата експедиция към Проксима от Центавър... След два месеца. И семейните можело да пътуват с половинките си.

— Проксима — повтори като на себе си Питър — от Центавър... Това не е ли много далеч? Колко ще продължи тази експедиция?

Младежът се изчерви от неудобство:

— Около — бавно започна той — триста земни години. Затова семейните пътуват заедно. Ще бъдем в криогенни камери и...

Питър гледаше ту него, ту дъщеря си... Истина ли бе това? Джили никога не го бе лъгала, значи... Господи — да! Думите им минаваха покрай него, а съзнанието му не ги възприемаше. Възприемаше само оня сив полумрак на самотата. Където вече бе останала само пепел, неспособна никого да стопли. Неговата звездичка бе избрала да замени топлата прегръдка на баща си за студения безкрай на Космоса.

Не!

Бет си отиде, колегите му обърнаха гръб, а сега и...

Не!

* * *

Два дни по-късно Ноа замина в поредното си пътуване, а Питър се хвана на работа.

Джали и Ноа контактуваха основно по интернет и емком. Питър повика няколко доверени програмисти от Компанията — за тях бе детска игра да хакнат емкома на дъщеря му и този на нейния хубостник и да пренасочат разговорите им към автоматичен секретар. Все едно никой никого не искаше да чуе.

Атакуваха и компютрите на Джили — нито едно непроверено съобщение не трябваше да влиза там! И нито едно непроверено — да излиза.

А за космическия пътешественик изфабрикуваха няколко компрометиращи монтажа на холограми с Джили и му ги изпратиха с придружаващи писма от нейно име.

За програмистите от Компанията не бе проблем да изпълнят такъв личен каприз на шефа. А той не се поколеба да им го възложи. Всичко бе за нейно добро!

Месец по-късно Джили се върна плачеща у дома и рухна в ръцете му:

— Напусна ме — лицето ѝ беше мокро от сълзи, а тялото ѝ трепереше, — изостави ме... Заминали са... Ноа, защо?...

Питър я прегърна и тихо се опита да я успокои, но тя не виждаше и не чуваше.

Нищо, мила! Ще срещнеш по-добър... Понякога астронавтите са такива.

Откъде ли, по дяволите, можеше да знае какви са астронавтите!

Животът продължи. Джили успя да превъзмогне болката.

Но преди две седмици тя го посрещна на вратата с ледено лице. Открила, че емкомът ѝ е хакнат. Проверила двата си компютъра, намерила и възстановила съобщенията...

И сега стоеше като каменна статуя в коридора:

— Ти ли направи това?

Питър се опита да увърта, да каже, че вероятно е станала някаква грешка, че понякога се случват такива неща...

— Ти ли направи това!

Той замълча.

— Не искам да те виждам повече!

И излезе.

Дори и през ум не му мина, че дъщеря му говори сериозно. Тя не се върна нито през нощта, нито на следващия ден. А емкомът ѝ бе изключен.

На третия ден Питър алармира полицията, започна издирване...

Едва днес по обед му обадиха. Бяха намерили Джили.

Косата му настръхна, като чу къде. В някаква клиника. „Пътища назад“.

На секундата заряза всичките си ангажменти и хукна натам.

А там видя момичето си — видя Джили — на командно дишане и венозно хранене, с адаптер на главата... Господи, звездичке!

— Пътува! — мрачно се усмихна сестрата — Към Проксима от Центавър.

— Спрете това! — изкрещя Питър.

Незабележимо към тях се приближи мъж в бяла престилка, придружен от двама яки охранителя.

— Кой сте Вие?

— Аз — дъхът му секна, когато произнасяше името си — аз съм... Питър Бенкс.

Чувстваше се като наркобарон, чието дете току-що си е отишло от златна доза.

— Кой Питър Бенкс — погледна го в очите убиецът, в чиято диплома със сигурност пишеше „доктор по медицина“.

— Аз произвеждам тази система! И съм баща на това момиче тук!

Мъжът повдигна рамене:

— Моите уважения, мистър Бенкс! Но Вашата дъщеря е на двадесет и четири, пълнолетна, подписала е всички документи...

— Но тя е... бременна! — хвана се като удавник той за първата дошла му на ум лъжа.

— Грешите — завъртя глава онзи, — на всички постъпили жени се правят изследвания за това. Искате ли да видите тези на дъщеря си?

— Спрете системата! — извика още веднъж Питър — Спрете я!...

И след като никой нищо не направи, посегна към бутоните на апаратурата. Гардовете моментално го хванаха под мишниците и се опитаха да го изведат. Бащата им налетя на бой, настана суматоха, пристигна полиция...

Изхвърлиха го от сградата, дори му съставиха протокол.

Питър Бенкс тръгна по улицата, говорейки си сам. Той беше виновният — единствено той. Не биваше да взема решения вместо порасналото си дете, не биваше се бърка в живота му! Постъпи като егоист, а сега нямаше дори кого да помоли за прошка.

Час по-късно Питър бе коленичил в несвяст пред гроба на Беата и прегръщаше белия камък с нейното име — „Пази я! — мълвяха устните ѝ тогава — Пази я!“

— Не успях, Бет! — виеше той през сълзи — Не успях...

И избяга — за да скрие срама си.

Затова се върна тази нощ в офиса. Затова отново стъпка по стъпка изкачи тази стълба, която му костваше толкова години. А сега стоеше на върха ѝ отпуснал се на лакти върху парапета, гледаше назад.

Няколко часа се беше борил с мисълта да избере някой хубав миг от живота си и да потъне в дрямката на „Пътища назад“. Но не — това бе избор на слаби и малодушни хора, който нищо не би променил. Атой бе Питър Бенкс и управляваше могъща империя. Императорът трябва да умре прав, нали?

Дано онова, което напишат утрешните вестници, веднъж завинаги да отреже тези пътища за никъде! И всички спящи да се събудят — за да продължат напред по пътя на истинския си живот, каквито и удари да им е поднесъл той!

А тази вечер неговият път назад бе само един кратък полет обратно — към първия етаж. Откъдето бе тръгнал.

Където бе млад, влюбен и пълен с надежди.

Където с отворени обятия го чакаше Беата.

Защото само там някога беше щастлив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.